

en eller anden Maade skaffer sig af med Rigsdagen og Dagen efter udsteder affurat den selv samme provisoriske Lov, som den havde til Dato, altsaa regjerer videre paa samme Lov. Altsaa, der er ingen som helst praktisk Interesse mere derved. Regjeringens Uoverensstemmelse med Forfatningens hidtilværende Forstaaelse er fuldt ud konstateret, og praktisk Betydning har en saadan Forfæstelse aldeles ikke. Der er altsaa kun en eneste Interesse ved den foreliggende Lov, det er den rent juridiske og retslige Interesse i paa en fuldstændig tilstrækkelig Maade at ophæve den provisoriske Lovs retslige Gyldighed, at slaa den provisoriske Lov ihjel; men dertil behøves ingen gjentagen Forfæstelse. Uvertimod, det er gjort, og jeg vil blot sige, at dersom Thinget nu under disse Forhold gik hen og forfæstede den provisoriske Lov, under disse Forhold, hvor det har vist sig, at Regjeringen aldeles ikke respektterer Forfæstelsen, at den slet ingen praktisk Betydning har, hvor Regjeringens Standpunkt er fuldstændig klart, saa at der altsaa ikke er mere at faae frem, kunde det ikke forstaaes paa anden Maade og vilde ikke blive forstaaet paa anden Maade, end som om Thinget selv var i Tvivl om sin Kompetence til selv at indbringe Lovene og forfæste den ved sit eget Initiativ. Det kunde ikke forstaaes paa anden Maade, end som om den Forfæstelse Thinget havde foretaget, ikke var tilstrækkelig kraftig og gyldig, saa at Forfæstelsen altsaa blev en Vælsen i den Grundlovsopfattelse, som Thinget har hævdet. Da nu imidlertid en Vælsen paa dette Punkt ikke blot vilde have formel Betydning, men i Virkeligheden vilde være en Opgivelse af hele Thingets Grundlovsopfattelse af § 25, saa kan jeg ikke antage, at Folkethinget skulde gjøre noget Saadant i Aar, og det har været Grunden til, at det heller ikke har gjort det i Fjor.

Dette Things Opfattelse af § 25 er jo den, at det betragter Regjeringens Bemyndigelse eller Ret til at udstede provisoriske Love som en ved Grundloven hjemlet Myndighed til at handle i Kraft af Thingets formodede Tillid. Deraf følger saa igjen, at saasnart denne formodede Tillid har vist sig ikke at være tilstede, saasnart det er konstateret, at Regjeringen ikke har Thingets Samtykke paa det paagældende Omraade eller i den paagældende Sag, dets Billigelse af, hvad den har gjort, saa er ogsaa i samme Dieblit Retsgrundlaget borte fra Provisoriet. Det er den Opfattelse, Thinget har havt. (Afbrydelse.) Det er mærkeligt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) ikke kan forstaa

det; thi det ærede Medlem har havt den Opfattelse indtil for ganske kort siden, ligesom alle hans Meningsfæller har havt den i alle de Rigsdage, hvoraf han i mange, mange Aar har været Medlem, at naar den provisoriske Lovs Forudsætning falder bort, nemlig det formodede Samtykke fra Rigsdagens Side, er dermed den provisoriske Lov bortfaldet. Det er en meget gammel Historie, som er hævdet igjennem Landssthings- og Folkethingsbetænkninger, som har staaet ved Magt igjennem samtlige Statsretsteorier ogsaa i Rigsdagen i mange mange Aar. Det var i Kraft af denne Grundlovsopfattelse, at Folkethinget og Landsthinget vare enige om, at naar en provisorisk Lov ikke havde faaet Stadfæstelse inden Rigsdagens Udlob, var den falden bort, og ligeledes har man indtil fornylig fra alle Sider været enig om, at det private Initiativ var tilstrækkeligt til at tilvejebringe et Grundlag for en retslig Forfæstelse af en provisorisk Lov. I det Dieblit, hele denne Opfattelse fraviges, og man gaar ind paa Regjeringens Opfattelse, nemlig at Myndigheden til at udstede provisoriske Love ikke er begrundet i et formodet Samtykke, men er en særlig Ret, Regjeringen har til at stabe Love, hvorigjennem den, om fornødent, kan bekæmpe Rigsdagens Anskuelse eller sætte sin Mening igjennem ved Hjælp af det ene Thing mod det Andet, kort sagt et Kampmiddel, er det en Selvfølge, at saa er det private Initiativ ugyldigt; men vi have ogsaa set, at som Følge af den store principielle Forskjel, der er mellem Regjeringens og vor Opfattelse, har Spørgsmaalet om det private Initiativ i dette Dieblit en ganske overordentlig stor Betydning, en ganske anden Betydning, end det havde for, saa længe det ikke var kommet saa klart frem, at det var derom, Striden dreiede sig. Hvis Thinget i dette Dieblit gjorde Noget eller i Fjor allerede havde gjort Noget, hvorigjennem det viste sig at være i Tvivl om det private Initiativs Gyldighed, vilde Thinget derigjennem have vist, at det tvivlede om sin egen Grundlovsopfattelse med Hensyn til § 25, at det ikke vidste, hvem der havde Ret og hvem Uret, og det tror jeg ikke, dette Thing nogensinde har tænkt paa. Derfor hævdede Thinget i Fjor det private Initiativs Tilstrækkelighed, og jeg tænker ogsaa, det vil gjøre det i Aar. Altsaa Spørgsmaalet om den provisoriske Lovs Godkendelse, om dens vedblivende retsgyldige Bestaaen, er afgjort, og en Gjentakelse af denne Afgjørelse kan kun finde Sted derved, at Thinget mer eller mindre fraviger den Grundlovsopfattelse, i Kraft af hvilken Thinget fører Kampen mod Mini-